

Et KOSTNICKÉ JISKRY Evangelický týdeník

14/2013

2. května 2013

ročník 98

cena: 13 Kč

Příští číslo vyjde
22. května 2013

Z obsahu

* Vichr a oheň

* Co mohl, to udělal

* Již více čas nebude

Poselství k neděli Rogate

MÁ BÝT CÍRKEV CHUDÁ?

MATOUŠ 5,5–15

„Blahoslavení chudí duchem, neboť je-
lich je království Nebes.“

Mt 5,3

Často slyším, jak si dnes lidé kladou otázku: Jaká bude církev v Česku za několik let? Bude bohatá, nebo chudá? Přežije svoji „chudobu“?

I zde můžeme vidět, jak je Boží Slovo úžasné nadčasové, svěží – jen z něj umět čerpat!

Co má pro nás zásadní hodnotu? Život je víc než jen pokrm a tělo víc než jen oděv. Nebudme otroky konzumu – je to otroctví srovnatelné s jakýmkoliv jiným. Míra našeho lidství je v tom, co je pro nás zásadní, čemu jsme ochotni sloužit. Zda má střádání peněz a věcí pro nás spásnou, zajišťující hodnotu. Zda s tím, co máme, jsme schopni se rozdělit? Do jaké míry je nám majetek cílem? Myslím, že hledat záchranu v tom, co mám, či co chci mít, je ta nejsmutnější možná existence.

Ta zásadní pravda, citovaná úvodem biblického textu, vyplývá ze spojení slov: Chudí duchem, protože to jsou lidé očekávající, kteří ne-
lpějí na majetku, kteří mají dost na

tom, co mají, nezávidí ostatním. Ježíšova slova navazují svou formou na starozákonní blahoslavenství (Žalm 1,1) *Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků. 3v. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listů neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří.*

Řekněme, že je to taková Boží gratulace těm, kteří se rozhodli více důvěřovat Bohu než lidem. Je v tom vyhlášení nových hodnot smysluplného života. Blahoslavenství nás učí jinak poskládat hodnoty pravého lidství, pravého štěstí. Je v tom obrovská svoboda od pocitu nedostatečnosti. Je v tom nádherná svoboda nechat se považovat svými konzumními bližními za chudého duchem i v tom hanlivém slova smyslu, neboť se změní optika pohledu na to, co je a co není smyslem šťastného života.

Josef Slíž,
kazatel CB Český Těšín

Ještě Bible

Čím se liší ta kniha, které říkáme Bible, od všech ostatních knih, jichž je bezpočet? Tak si sama Bible povzdychla nad tím množstvím: „Spisování mnoha knih není konce a mnohé hloubání unaví tělo“ (Kaz 12,12). Nevychne se té otázce, kterou dříve nebo později vysloví všichni lidé, žádný člověk, neboť kniha je jednou z věcí, bez nichž se neobejde snadnikdo. Z toho množství knih, nad nímž vzdychá kazatel, si člověk vybírá ke čtení tu a onu knihu, pokud už odrostl povinným textům, z jejichž známosti se musel zodpovídat při zkouškách. Potom se setká s Bibli a vezme ji do rukou „čirou“ náhodou, kterou podivuhodně řídí Bůh. My ji nazýváme Boží prozřetelností, která pracuje tam, kde už není pro Boha žádné místo, jak jsme mu to už spočítali. I kdyby se už Bůh „hlásil“ o místo, pošleme ho na pracovní úřad, ale to je zbytečná úvaha, protože Bůh je Bůh, ten neznámý, který nepotřebuje ke své práci pracovní povolení. Je nezařaditelný, proto je s ním taková patálie. Najednou se objeví tam, kde by neměl být a pak je kolem něho takový rozruch, jaký potřebují literáti nejméně ke svému probuzení, ale nejspíše pro svou holou existenci. A s tímto Bohem, jenž se zjevuje, se objeví i Bible jako kniha otevřená ke čtení, potřebná pro duši i pro tělo, pro vnímání i rozumování. Tomu, kdo přečte řádek z té knihy, se náhle objeví potřeba patřit k těm druhým, kteří už se společně shromažďují, aby společně zpívali a vyznávali živého Boha. S Bibli se objeví církev jako společenství téže víry a lásky. Sólis-

tům vypadne tato životodárná kniha z rukou. Zdá se jim, že ji přerostli, zatímco skutečnost je zcela opačná. Znáte snad někoho, kdo by se stal Mistrem nad Bibli? Vždyť je to kniha svědectví o Bohu, které se pro nás má stát zjevením Boha, jedinečná, nenahraditelná kniha. V příběhu víry každého věřícího člověka má Bible jedinečné a nenahraditelné místo. Potvrdí vám to i ten, kdo se dostal k víře oklikou, bez Bible, musel si k ní nalézt cestu. Bible koná také tuto službu. Legitimuje víru tak, že jí ukazuje a uvádí ji do řečiště, kudy teče voda života – do společenství: Habešan jedoucí z Jeruzaléma s kouskem Bible v rukou a čtoucí potřebuje anděla Páně, aby k němu někoho poslal, kdo mu vyloží, o kom ta kniha mluví. A Filip, jeden z podivných diakonů a apoštolů, který přijal úkol být vykladačem Písma u habešského dvořana, mu vyložil Beránka – ovci vedenou na porážku jako Ježíše. První a největší z reformátorů církve - Martin Luther nás učí vidět za všemi starozákonními a zvláště novozákonními jevy a ději Ježíše Krista. Tak to platí i pro Starý zákon, jehož řada králů končí u Davida; v městě Davidově se má narodit Ježíš. Starozákonní řada zákonů a obětí končí u tichého beránka, Ježíše, jenž zaplatí za všechny hříchy lidu veškerého a nejprve izraelského. Proto spása a spasitel je Ježíš.

Další a další vykladači to nevidí tak jednoznačně, nicméně Lutherovo vidění Ježíše v úloze Spasitele zůstalo směrnaté. Kdo tak čte Nový i Starý zákon, nesejde z pravé ces-

ty. Toto vidění Krista Ježíše v Novém zákoně je dáno už v samém titulu kralického překladu „Nového zákona Pána a spasitele Ježíše Krista“. Historicky to tak platí až na druhém místě, na prvním musí to být Starý zákon, jenž zvěstuje Ježíše Krista. Jenže novozákonní autorita Ježíše Krista je jen pokračováním absolutní autority, kterou měl v židovstvu Starý zákon pro všechny texty, jež označujeme jako náboženské. Základem tohoto nároku je uznávaná skutečnost, že Starý zákon je od Boha vdechnutý, a proto není poddán žádné nahodilosti, ale proniknut užitečností. Je určen „k učení, k trestání, k napravování, k správě, která náleží spravedlnosti“ (2 Tm 3,16).

Tímto hrdlem neprojde kdejaké náboženské mluvení a psaní. Hlídá je Duch svatý, aby jím neprošlo to, co nemá u Boha tu správnou váhu nebo výšku, tehdy měřenou asi metrovým rákosem, odkud má název kanonický, mající v očích církve správný obsah. Už v předkřesťanském

Dokončení na str. 2

KE DNI MATEK

Vie o nás všetko. Viac, než mnohí iní, a napriek tomu nikdy nesklame. A nespomína dlho na prečiny. O kom to vravím? Predsa o mame. Mama. Ten človek, čo najdlhšie mlčí, keď ublížia mu jeho najbližší. Po každom páde znova chodiť učiť. Po každom plačí znova utíši. Mama. Tá večná diakonka skromná. Vyperie, zehlí, sedí nad šitím.

Takejto službe nič sa nevyrovná. No iný život

bol by nebytím

pre ňu, čo trpne pre každý náš krôčik. A dá aj to, čo sama postráda.

Srdcom je pri nás, kam nevidia oči. Nechce nás stratiť. Veľmi nerada.

Preto sa bojí snád' viac, než by chcela. Hádam viac, než my sami o seba.

Snád' myslíme si, žeby nemusela a že nám tolkej lásky netreba.

Nech neradí a nech sa nevyzvedá. A vtedy mnohý z nás sa poraní,

keď rady matky za lesk sveta predá. Mama vždy chcela iba ochrániť.

Potom snád' tuší utajenú bolesť ukrytú hlúpo za drzosť a chlad.

Pridobre pozná naše srdce holé. Mama, ten človek, čo vždy vie mať rád.

Prečo to mnohý prineskoro zistí? Prečo sa stala mnohým privošeďná

tak ako breza so šumiacim listím, tak ako svetlo každuckého dňa

tak samozrejme, že ho nevnímame. A zabúdame zaň i ďakovať.

Ale aj jasný musí zhasnúť plameň a po lete raz príde inovať.

Tak vážme si ich, kým sú medzi nami. A prosme Boha, nech bdie pri nich sám.

Veď by sme často v svete boli sami bez našich dobrých, milujúcich mám.

A tým z nich, Bože, čo už s nami nie sú a ktoré kryje tichá čierna zem, ktorým len sám vieš správne adresu, tým pošli od nás tiché ĎAKUJEM.

ČESKO–SLOVENSKÉ EVANGELICKÉ SLAVNOSTI BRANČ 2013

Ve dnech 4. a 5. července 2013 se v Myjavské pahorkatině na Slovensku ve zřícenině hradu Branč v obci Podbranč uskutečnil Česko-slovenské evangelické slavnosti k 1150. výročí příchodu Konstantina a Metoděje na Velkou Moravu. Hlavními organizátory této dvoudenní akce jsou Evangelická církev a. v. na Slovensku a Západný dištrikt ECAV na Slovensku. Akci spoluorganizuje také Českobratrská církev evangelická spolu se Slezskou církví evangelickou augspurského vyznání a Evangelická církev augspurského vyznání. Na programu je: čtvrteční setkání mládeže (18.00 hodin), páteční evangelické bohoslužby (10.00 hodin) a Ekumenický program duchovního slova a hudby (14.30 hodin).

e-cirkev.cz

EXTREMISTÉ V MAĎARSKU ZAPOMNĚLI NA HOLOKAUST?

Maďarsko - Extremistický člen parlamentu z ultrapravicové strany v Maďarsku vyzývá vládu, aby vytvořila seznam Židů v Maďarsku, kteří představují hrozbu pro národní bezpečnost, což je děsivou připomínkou nacistického přístupu 40. let 20. století; představitelé Center S. Wiesenthala v nedávné době cestovali do Maďarska a během setkání s politickými představiteli a členy židovské obce požadovali příslušné opatření. Je to smutné, ale jak ubývá na celém světě počet těch, kteří přežili holokaust, jeho popírání a zkruslování žije a daří se mu dobře.

Simon Wiesenthal Center

PŘEDSTAVITEL NĚMECKÝCH EVANGELÍKŮ POZVAL PAPEŽE NA OSLAVY PĚTISTÉHO VÝROČÍ REFORMACE

Vatikán - Předseda Rady Evangelických církví v Německu (EKD) Nikolaus Schneider na tiskové konferenci po setkání s novým papežem sdělil, že jej pozval na oslavy pětistého výročí reformace do Německa.

„Vysvětlil jsem, že naše reformační církve si chtějí v roce 2017 připomenout 500 let reformace. Má to ale být dobré a krásné vzpomínání, na které bychom ho chtěli pozvat. Mělo by to pro něj být možné, protože by to nemělo být jenom německé jubileum. V jeho popředí by neměl stát jako hrdina Martin Luther. Ačkoliv jsme samozřejmě Lutherovi vděční za to, že nás podnítl k obrácení se ke Kristu. Obsahově by to tedy měla být oslava Krista, kterou může slavit každý křesťan. Uzavřeli jsme své setkání společnou modlitbou Otčenáš. Přislíbil jsem papeži naši modlitbu, o kterou žádal. Rozloučili jsme se jako bratři. Myslím, že jsme si opravdu rozuměli a že byly položeny základy pro budoucnost,“ řekl pastor Nikolaus Schneider.

Radiovaticana.cz, podle portálu CB

Podobenství o dvou osmičkách

„Jak dlouho budete poskakovat na obě strany? Je-li Hospodin Bohem, následujte ho; jestliže Baal, jděte za ním.“

1. Královská 18.21

Vzpomněl jsem si na tato slova proroka Eliáše při sledování amerického seriálu "Battlestar Galactica". To je rozsáhlá saga (73 epizod z let 2003-2008) o boji lidstva s cylony a putování zbytků lidstva za mytickým novým domovem – Zemí. Cyloni jsou roboti původně vyvinutí lidmi, kteří vzali svůj osud do vlastních rukou a vytvořili vedle kovových strojů i několik sérií lidských modelů se schopností znovuzrození, takže zabitý cylon se vzápětí stáhne i se svými vzpomínkami do nového těla. Každá epizoda je za zlověstné znějící hudby zahájena slovy: "Cyloni byli stvořeni lidmi – vzbouřili se – vyvinuli se – někteří byli naprogramováni tak, aby si mysleli, že jsou lidmi – a mají plán."

Ze spousty kopií od každého modelu si svoji individualitu nejvýrazněji zachovávají dvě "osmičky" ztvárněné herečkou Grace Park. Jedna je spící agentkou poručíkem Sharonem Valery s přezdívkou Boomer. Slouží na bitevní lodi Galactica, zde se také zamiluje, ale když se probudí její skryté naprogramování, podnikne záškodnické odpálení náloží a posléze postřelí velitele lodi admirála Adamu. Je při cestě k výslechu zastřelena, projde znovuzrozením a začíná svoji druhou existenci mezi cylony. Sblíží se s vedoucím modelem cylonů "bratrem Cavilem", nicméně se nemůže zbavit vzpomínek na svoji pozemskou lásku a střídá špatná rozhodnutí se správnými. Ač její poslední rozhodnutí je ve prospěch lidí, skončí jako vnitřně konfliktní postava, které splnění svých nejniternějších snů uniká.

Druhá "osmička" se objeví na planetě Caprica okupované cylony. Je vybrána do programu, v němž se má sblížit s poručíkem Carlem Agathonem (volacím znakem Helo) a má se pokusit s ním mít dítě. Přirozené rozmnožování se doposud cylonům nikde nepodařilo. Agathon ji nazývá rovněž Sharon, protože ji považuje zprvu za Boomer, která se za ním vrátila na Capricu. "Druhá Sharon" se však do něj neplánovaně zamiluje tak, že s ním nakonec uteče od svých vlastních na Galacticu, kde je jako cylon dlouhou dobu vězněna, z politického rozhodnutí jí odeberou dítě, "aby se nedostalo do rukou cylonů," ale nakonec si získá důvěru, stane se pilotkou s volacím znakem "Athéna" a po všech peripetích, kdy se celkové rozuzlení příběhu točí kolem její dcery Héry, ji zahlédneme s manželem a dcerou šťastně kráčející na Zemi vstříc novému domovu. Nešťastná Boomer je odkázána pouze na virtuální projekci, v níž vidíme do všech detailů její vysněný domek s vysněnou rodinou.

Athéna při setkání se zástupci dalších osmiček vyslovuje své vyznání: "Vyber si stranu a pak se jí drž. Nemůžeš zadržet, když jde do tuhého. Jinak nebudeš mít nic: lásku, rodinu ani vlastní život." Pokud čteme podobenství o dvou osmičkách správně, odpovíme si sami na otázku, kterou cestou dosáhne člověk spolehlivěji splnění svých očekávání: ochutnáváním ze všech nabízených pravd a poskakováním na obě strany, nebo rozhodnutím pro jednoho Boha a jednu cestu spasení, z níž člověk "nezdrhne, když jde do tuhého".

Miloš Hübner

Ještě Bible

Dokončení ze str. 1

židovstvu bylo toto učení známo a vztahovalo se na všechny literární výtvoř. Psaní se tedy nepohybuje v říši pohádek, ale v pravdě, jež dává život. Jejím oponentem je lež. Stará a zvlášť středověká církev vzala „vdechnutou pravdu“ do svého mlýna a semlela ji tak, že v praxi z ní málo zbylo, nechala projít i to, co nebylo z pravdy. To bylo zlé znamení do budoucna, kdy nastoupil alegorický výklad, jenž dával slovům i větám jiný význam, aby docílil toho, že slova a věty dají dohromady nový, žádaný obraz podle naší libovůle.

Uveďme jako příklad, kde se alegorický význam dostal do samotného Písma a kupodivu do listu apoštola Pavla. Ve svém 1. listu Korintským píše o podílu apoštolů na výnosu jejich práce: „Nemáme moci jísti a pít? Kdo pase stádo, a mléko od stáda nejí? Nakonec vyrukuje s nejvážnějším argumentem: „Zdali zákon toto nepraví?“ V zákoně Mojžíšově psáno jest: „Nezavížeš úst volu mlátícímu.“ A hned připojí alegorii: „Zdali Bůh o voly pečuje? Čili naprosto pro nás to praví?“ (1 K 9,9) Lze ovšem proti této Pavlově argumentaci namítnout, že Bůh i o voly pečuje. Připusťme, že alegorie (volové- apoštolové) je vhodná a dobře mluví do problému. Avšak mnohdy se teologové odvážili vstoupit na každý led, aby tam dokázali onačejší změny než učinit z apoštolů voly a naopak. To už ovšem jsme v době školské dovednosti, již říkáme scholastika, kdy ti učenci s pomocí alegorického výkladu dokázali všechno, co si přáli.

Bohužel toto zneužití alegorie přispělo k nedostatku pravdy v lidové zbožnosti, k růstu povrchnosti, pověřivosti, lži a nespravedlnosti. Tohoto neblahému vývoji podstatně přispěl Origenés (185-253), naštěstí

Tertullian, o jednu generaci starší (160-225), ještě uváděl termín inspirace do slovníku. Žádal, aby křesťan dokázal svou víru přijetím celého souboru kritérií, které udělují kanonickou autoritu. Přece musíme říct, že přes nebezpečí lživého růstu Písmo prokázalo svou autoritu, a to jen proto, že vydávalo svědectví o Ježíši, že je Kristus.

Problém autority Písma získal pomoc ze skutečnosti, že Nový zákon byl ve druhém století přiřazen ke Starému zákonu a utvořil s ním jedno Písmo svaté s jednou autoritou. Na druhé straně byl ten problém nevhodně rozšířen: římská církev začala učit, že tradice se rovná Písmu; byly to ovšem tradice, které neměly oporu v Písmu, ale měly být přijaty rozhodně a zbožně. Církev z nich učinila druhý pramen autority. Tímto způsobem vyrostla autorita církve, ovšem právě tím, že použila tradice k tomu, aby mohla vyučovat s jejím doložením, co by jinak neprošlo jako norma pro myšlení a život celé církve. Nakonec vývoj dospěl k tomu, že ani svatá Písma, ani božská tradice, ale vyučující církev neomylně vykládá dva prameny poznání, Písmo a tradici. Katolický křesťan má věřit všemu, co Bůh zjevil a co církev předkládá, ať je to v Písmu svatém nebo není. Církev totiž získala širší prostor, aby se mohla odpoutat od Petra nebo Pavla a učit, že nerozhoduje Písmo, ale setkání s Kristem Písma. Když ve svém svědomí cítíš samého Krista a nepochybuješ, pak je v tom slovu jistě Boží slovo, které není totožné se slovy Písma. Takto Luther bojuje, aby pouze Bible byla uznána jako písemná autorita, která se však neprojevila dostatečně, protože zároveň v té době církev uvedla do boje výklad textový, historický a filosofický. Vývoj nešel jeho cestou.

Od konce 16. století vládne formální

autorita Bible. Církev posléze opustila pojetí, že obsahem víry, která se drží Písma, je podle Luthera Kristus. Nicméně reformátoři přispěli k novému vztahu k Písmu: vzali kupodivu v potaz revoluční postoj o Kristu jako o obsahu víry, ale odloučili se od tradičního učení o inspiraci. Odmítli Bibli jako knihu spadlou z nebe a plnou výroků diktovaných Duchem svatým a oděných do zákonité autority. Princip Písma, který byl oslaben, i když nebyl zcela popřen, už nehraje skutečnou roli a je prakticky zničen. Malá, ale významná kniha „Tak zvaný historický Ježíš a dějinný (skutečný) Kristus“ (Kähler) se pokusila uvést nové reformační učení o Písmu a jeho podmíněné autoritě, zatímco hlavní kritický proud otevřel K. Barth: Bible obsahuje skutečné svědectví. Barth neočekává, že by apoštolové a proroci mohli mít vedle vztahu k božskému zjevení jakési celkové pojetí o věcech, které jsou mezi nebem a zemí. Bible se může mýlit ve svém obsahu náboženském a snad i teologickém. Tak se vývoj vrací k původnímu učení reformátorů Luthera, Calvina a ostatních, kteří z širokého náboženského obsahu vyjímali jednu spásnou postavu, Ježíše Krista. Tím další texty neztrácejí svůj význam náboženský a případně spasitelný.

Bible znovu zazáří, aby v ní církev našla Boží slovo a Boží pravdu, která osvobozuje. Při vši kritice, která ji někdy chtěla „hodit do ohně“, obstála a ob stojí, pokud v ní bude církev hledat a nalézat Krista a jeho slovo. Starý, božský pokyn „Vezmi a čti“ předpokládá dnes, že se čtenář Bible a s ním i vyučující církev nechali poučit Duchem svatým, že tento záznam o Božím zjevení ve slovech a skutcích je obsažen toliko v Bibli.

Josef Veselý

Z dopisů čtenářů

AD "STANOVISKO BAPTISTY K EXKLUZIVITĚ BAPTISTŮ" (ET 10–11/2013)

REAKCE

Jsem baptista prakticky od narození, ale členem baptistického sboru ve Vikýřovicích od svých 21 roků, kdy jsem byl pokřtěn ponořením a přijat do sboru. Ale jsem také dlouholetým odběratelem a čtenářem "Kostnických jisker" a zvláště v posledních letech časopis přečtu vždy prakticky jedním dechem, některé články i 2x až 3x. Ale ne vždycky se úplně se vším ztotožňuji.

Jsem šťastný, že jsem se narodil baptistickým rodičům a že jsem potomek těch, kteří proto, aby svého Pána mohli svobodně vyznávat, opusili všechny svůj majetek a spolehli se úplně na Boží péči a přežili – jak jeden z členů naší široké rodiny vystopoval náš rod Jersáků až do doby tragické bitvy na Bílé hoře. Ale k baptistům se připojili na působení německých baptistů začátkem druhé poloviny 19. století.

Ale teď k tomu článku: Budu ho adresovat autorovi - doufám, že Kostnické jiskry čte: Pane inženýre, já jsem totiž také toho názoru, abychom nepřijímali restituce. Pišete: x procent baptistů přehlasovalo... Nevíte kolik procent? - Já jsem na setkání zástupců sborů nebyl, ale vím, že to bylo nad 50 % zástupců

sborů, protože všechny sbory dostaly předem úkol projednat otázku restitucí ve sborech a skrze své zástupce hlasovat pro, nebo proti. A tito zástupci sborů odhlasovali, jak odhlasovali. Pro mě je to naprosto spravedlivé. A potom - já si nejsem vůbec vědom toho, že by komunisté, i když jsem zásadně proti nim, nám zabavili nějaký majetek. A tím se nás restituce vůbec netýká.

Udivuje mě, že restituce přijímají i církve, které vznikly až po revoluci, i když mně není neznámé, že těmto církvím uděluje Římskokatolická církev ze svého limitu.

Po válce byla v Šumperku založena pobočka Kostnické jednoty, kde jsme se 1x měsíčně scházeli z různých protestantských církví k vzdělávacímu přednáškám. Přednášeli zde na křesťanská témata většinou odborníci z Evangelické církve. Po revoluci sice toto společenství přestalo existovat, ale jako její ovoce se rozvinula ekumena všech církví - hlavně po Novém roce při Aliančním modlitebním týdně, ale ekumena asi 8 církví trvá dodnes, když se duchovní představení schází každý měsíc v jiné církvi k besedě a modlitbám. Tedy přirovnání k "farižeům a kněžím" z doby Pána Ježíše je do-slova urážkou. My s manžel-

kou máme stále přátelství s evangelíky, katolíky, s členy Církve bratrské ...

A nakonec je řeč o penězích. Baptisté v naší zemi začali brát peníze od státu za komunistů, kteří nám vnutili plat - almužnu kazatelům (1100 Kč měsíčně), a tím si udělali nárok na kontrolu, což na plné čáře využili a hlídali nás na každém kroku. My s manželkou jsme už v důchodu skoro 30 roků a máme podprůměr státního důchodu a zvykli jsme si odkládat 10 % na Boží dílo a humanitární účely, ty peníze odložíme při výplatě - tím už vlastně nejsou naše a nikdy nám ještě nechyběly - a máme celkem 11 vnuků a 5 pravnuček a těm taky musí něco zůstat z našeho důchodu. Jsme v Božích rukou a on říká jasně: "Nepečujte o život svůj" Mt 6,25-34. To neznamena nepracovat a neusilovat o potřebné věci, ale vložit své potřeby do Božích rukou a netrápit se. Pán Ježíš u Matouše končí: "Hledejte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho a toto vše bude vám přidáno" (v. 33). Tím jsme se řídili celý život a nikdy jsme nedostatek neměli....

Karel Jersák

Vikýřovice 11.dubna 2013

redakčně upraveno a zkráceno

Dokončení na str. 4

Karel Trusina – vzpomínka k nedožitým osmdesátinám

Když v roce 1977 Karel Trusina, evangelický teolog a farář pro mládež, zemřel a loučili jsme se s ním ve velkém shromáždění v Praze na Vinohradech, byla většina účastníků překvapena, že mu bylo „už“ 44 let. Až do smrti patřil k evangelické mládeži, kterou vedl, stmeloval jednotlivé duchovní proudy, organizoval srazy a pololegální lesní brigády, nacvičoval kánony, sportoval, studoval texty D. Bonhoefera a hlavně vykládal Písmo. Poprvé jsme se setkali jako gymnasté, kteří se rozhodovali pro studium teologie na biblických kurzech na Sázavě v roce 1949 a vedle Radka Nováka a Radka Kvapila se stal mým třetím celoživotním (českým) přítelem. Byl hubený a opálený a říkalo se mu „podvyživené korejské dítě“. Za pár dní se proje-

vil jeho teologický zájem a za pár let se s Blážou Šourkem ujal organizace výrazné části kurzů a brigád evangelické mládeže. To už jsme společně studovali na tehdejší Komenského fakultě, ovlivnění zejména svými učiteli Hromádkou, Součkem a Molnárem. Ke Kájovi se na studiích o rok později připojil i jeho bratr Jan, pozdější senior v Třebíči, otec faráře Tomáše Trusiny. Po studiu jsme narukovali k různým útvarům, ale za pár týdnů jsme se ještě na rok sešli ve zdravotnické poddůstojnické škole v Ružomberku. To byla léta 1955-56 - období prvních pokusů o humanizaci režimu, přerušených ruskou vojenskou intervencí v Maďarsku. Ta nás stála pár měsíců vojny navíc. Druhý rok vojny jsem sloužil v Hostašovicích u Hodslav-

vic, kousek od Kájova rodiště Valašského Meziříčí, kde se u Trusinu scházeli laičtí teologové Bula (právník), Tyralík (učitel), Münz (lékař) a jiní, a s Kájou jsme se tam vídali jen tehdy, když přijel domů na opuštěný. Po vojně jsem nastoupil jako vikář na Vinohradech a Kája jako farář pro mládež na synodní radě. Na naší mládež chodil poměrně často. Oženil se se Stáňou Sýkorovou a měli syna Martina, který žije v Pardubicích. V nesnadných dobách tehdejší malé normalizace po roce 1976, které se říkalo „dovršení kulturní revoluce“, jsme se jednou večer radili, jak bychom měli postupovat, kdyby evangelická práce s mládeží, kterou synodní rada důsledně hájila a nakonec uhájila, byla zakázána tak, jako

podobná práce v katolické církvi. Práce s mládeží přežila a na základech postavených Karlem Trusinou (před ním již J. Mířejovským a M. Heryánem) žije, zpívá a setkává se dosud. Viditelné je Kájovo dědictví nejen v textech některých písní v evangelickém zpěvníku, v jeho Dodatku a ve zpěvníku Svítá a v jeho cyklostylovaných příručkách pro mládež. Formoval celou jednu evangelickou generaci, po léta ovlivňoval dělnou atmosféru na synodní radě a pomáhal postiženým normalizací. Stál u zrodu spolupráce s evangelíky v Německu, kde na něj dosud vzpomíná studentský farář R. Tietz, dnes důchodce. Moji rodiče, přátelé Valašska, mu říkali „náš Valášek“ a můj tatínek si s ním za naší vojny dopisoval o Bonhoeffe-

rovi. Dozvěděl jsem se o tom, až když Kája něco z toho zveřejnil v KJ. Měl dar rychlého navazování kontaktů a lidi si pamatoval. Jistě si ho dobře zapamatoval i náš Stvořitel a Vykupitel.

Petr Pokorný

Provedu je, obrátím před nimi tmu v světlo...

Všichni jsme jako marnotratní synové a dcery. Narodíme se, vyrosteme a pokud možno, se co nejdříve vymaníme z dohledu svých rodičů. Jejich poručníkování a rady nám brzy vadí. Vše, co jsme dostali a vše, co na světě existuje, bereme jako samozřejmost. Přivlastňujeme si to a používáme pro svůj prospěch. Prospěch druhého, či prospěch věci samé na zřeteli nemáme. Bereme si, co lze brát, a nakládáme si s tím po svém. Ať je to náš čas, naše schopnosti, naše tělo, příroda, fauna a flóra... Odpovědnost za své chování si ale nebereme. Být vděčný, pokorný a užaslý nad zázrakem života nás ani nenapadne. Je-li nějaký dárce života, na to se neptáme. Utíkáme do světa a chceme si jej užít. Žít a užít podle svého vkusu a mínění. Podle své vůle. „Ještě jsem nic neužila“ říká zklamaně mladá žena či muž před vstupem do manželství. „A to bylo všechno?“ diví se na konci života stará žena a starý umírající muž. Život utekl a oni stojí s prázdnými rukama. Vše, co dostali, je pojednou pryč. Rozplynulo se, je promarněno. Najednou tu zeje velká černá díra a tma...

Stála jsem v létě v zahradě a pozorovala u zdi bohatě kvetoucí gramofonky. Říkám tak tmavomodrým svačcům, jejichž květy opravdu připomínají tvar starého gramofonu. Takového, jaký je na známé reklamě s obrázkem poslouchajícího pejska. Dříve byla tato reklama velmi oblíbená, dnes patří k vyhledávaným kuriozitám. Nápis na reklamním obrázku hlásá: His Masters Voice a pejsek fascinovaně hledí na gramofonovou trubici, z které se line hlas jeho pána. Odevzdáně mu naslouchá... Třeba mu krásně zpívá, nebo říká něco moc důležitého...Při pohledu právě na tyto modré gramofonky najednou ale vidím, že záplavě květů jakoby došel dech. Jak to, že se další kvetoucí plejáda náhle zastavila? Dívám se a už je mi to jasné. Mladé nezkušené výhonky si to nasměrovaly namísto na světlo do čhajících děr ve zdi. Ústí do tmy a bezvýchodnosti, do pasti. A teď nemohou ven. Snaží se růst, ale růst nikam nevede, dříve průchodná cesta je nyní zatarasená cihlami a tmou. A tak živoří a odumírají. Takhle ani nerozkvetou, ani semínka nevytvorí. Nezbyvá mi

než jim pomoci, samy si pomoci nemohou. Vytahuji šlahouny z jejich tmavého vězení, rozplétám složité popínavé pletence. Musím to provádět jemně a citlivě, jinak se křehké výhonky nalomí. Vydržte to, milé gramofonky... Konečně! Vysvobozené šlahouny omotávám kolem podpůrných kolků a přivazuji. Teď už bude vše v pořádku. Růst a kvetení může pokračovat. Život půjde dál... zase bude na co krásného se koukat. Vysvobozené výhonky se radostně pnou ke slunci a já mám také radost. Možná, že je jim podobně dobře jako zbloudilému tvorů, který konečně našel pravou cestu k domovu. Podobně jako marnotratnému synovi ze známého biblického příběhu. Místo světla a života ho potkala bída a temnota. Stejně jako ty moje gramofonky. Ty se do pasti dostaly samy vlastní vinou, stejně jako on. Jak udělal ten marnotratný syn dobře, že „šel do sebe a vrátil se ke svému otci“... v duchovním slova smyslu k Bohu. Kdyby se neobrátil a nevrátil se „domů“, určitě by strádal, až by zahynul. Na konci života by pak podobně stál s práz-

Izajáš 42,16

nými rukama zklamaný. Neposlušné rostlinky se samy navrátit nemohly, muselo jim být pomozeno. Někdo jiný rozplete jejich složité pletence, vytáhne je na světlo a připevní je k opoře. Zajistí jim růst a život. Podobně se chová Stvořitel k nám. I on by nám rád pomohl rozplést naše zamotané životní cestíčky, které vedou do pěkných pastí a propastí, o nichž nevíme. Chce to jen se nechat obrátit ke světlu, k němu se obrátit a vrátit se. Tak jako se utíká dítě k svému otci. Poprosit jej o pomoc, požádat o odpuštění... Být poslušný – slyšet hlas svého Pána – His Master Voice... Ze života málem promarněného se pak stane život nepromarněný, v plném světle a v Boží opoře. Místo prázdných rukou a zklamání se dostaví vděčnost, láska, naděje i víra. Květina našeho života bude moci rozkvést a přinést plody. Bude mít radost ona, budeme mít radost my, bude ji mít i náš Tvůrce.

Marie Plotěná

Slepe povedu cestou, kterou neznali, provedu je stezkami, o nichž netušili. Proměním před nimi tmu ve světlo a hrboatá místa budou rovinou. Učiním pro ně toto vše a neopustím je.

Izaiáš 42,16

O občanském sdružení Exulant

Byla „doba temna“ opravdu temná? Pokud nás bude zajímat pouze kultura, tak zřejmě nikoli, troufám si tvrdit, že barokní hudbě dá většina posluchačů přednost před soudobými skladateli. Když si však připomeneme žalm 119: „*Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.*“ (Kral., Ž 119,105), zjistíme, kde se vzala inspirace k tomuto označení.

Po bitvě na Bílé hoře v listopadu 1620 bylo možné navrátit naši zemi zpět do „velkého evropského světa“ a skoncovat s oním „českým kacífstvím“, které oficiální hierarchii dráždilo už od konce 14. století, od dob předchůdců české reformace. Nastává epocha násilné rekatolizace, tajných evangeliků a exulantů. Na toto období mnozí vzpomínají jako na události, jež se týkají jejich vlastních rodin, neboť jejich předkové radši odešli za „světlem“ tam, kde doufali, že budou moci naslouchat protestantským kázáním. Roku 1781 sice císař Josef II. vydal toleranční patent, avšak exulanti v cizině většinou zůstávali. Patent byl ostatně vydán především z toho důvodu, aby evangelici už dále neodcházeli a neoslabovali tak rakouské hospodářství. Podle některých odhadů v letech 1620-1781 zemi opustilo na pět set tisíc lidí. K velkým reemigrantským vlnám, kdy se potomci exulantů vraceli do „země otců“, docházelo až za první republiky a především po druhé světové válce.

V září roku 1993 se v pražském sboru ČCE u Salvátora uskutečnil první sjezd potomků pobělohorských exulantů s tématem „Návrat do Země otců“. Zástupce sjezdu přijal na Hradě tehdejší prezident Václav Havel. Následující měsíc se do polského města Zelow, významného exulantského útočiště, vydal zájezd několika autobusů. – Toto předcházelo oficiálnímu vzniku občanského sdružení Exulant roku 1995, jehož úkolem je udržovat a rozvíjet spolupráci jednak mezi reemigranty, jednak s místy, kam přišli oni dávní exulanti a kde dodnes žijí jejich potomci. V červnu roku 2003 se v Zelově při příležitosti dvoustého výročí založení města konal celosvětový kongres potomků exulantů. Tehdy před deseti lety tam byli faráři manželé Jelínkovi, kteří od podzimu 2010 působí v Ratiboři a Kateřinicích na Vsetínsku, můžeme je tedy pova-

žovat za jedny z posledních reemigrantů. V současnosti Exulant eviduje přibližně 400 členů; může být samozřejmě přijat i ten, kdo nepatří do exulantského rodu. Prvním předsedou se stal Prof. Ing. Karel Matějka, CSc., profesor Fakulty jaderné a fyzikálně inženýrské ČVUT, v letech 2004-2012 byl předsedou emeritní synodní senior Mgr. Pavel Smetana a tím současným je Mgr. Jan Bistranin, právník a v letech 1992-1999 kazatel Bratrské jednoty baptistů v Liberci. Exulant především vydává knihy týkající se pobělohorského exilu, „kmenovou autoritou“ je známá PhDr. Edita Štěrliková, dále Exulant systematicky zpracovává genealogická data, organizuje poznávací zájezdy po naší republice i do zahraničí; v posledních letech jsme byli v Kostnici, Ženevě, Lešně, Naardenu a na Ukrajině. Na různých místech republiky pořádá konference, zatím poslední byla loni na podzim v Teplicích. Nejblíží akcí, na niž jste všichni srdečně zváni, je sjezd „Bible v životě církve“. Bude se konat v sobotu 8. června u pražského Salvátora – stejně jako před dvaceti lety. Bližší informace o sjezdu naleznete na poslední stránce. Pokud se začtete do napínavých knížek o dávných českých a moravských exulantech, zjistíte, že jim šlo vlastně jen o to mít vlastní sbor, živobyť a kazatele, který by kázal pokud možno česky. Skutečnost ovšem bývala odlišná, od pohrdání domácích obyvatel, ačkoli byli všichni na jedné protestantské lodi, po prázdné sliby majitelů panství. Mnozí exulanti žili v chudobě a kazatele se nedočkali. – Stálo jim za to opustit svou zemi, část svých rodin, přátele, majetek? To je otázka, na kterou lze dát věrohodnou odpověď pouze v obdobné situaci. Teď jenom dodejme, že zkušenost krutého pronásledování jedněch křesťanů druhými podpořila nezbytný koncept tolerance, který naštestí napodobuje i naše ateistická společnost.

Pavel Čáp

Setkání členů a přátel sdružení Exulant se uskuteční v Praze v sobotu 8. června 2013. Podrobnější program uveřejníme včas.

Zemřel farář Jiří Staněk

Narodil se 10. 8. 1922 v Košicích, mládí prožil v Brně, po dlouhém životě zemřel 1. 4. 2013. Zastihlo jej zavření vysokých škol, a tak za Německa studoval bohosloví poloilegálně v kurzech při SR ČCE, kdy tito studenti byli jako prozatímní diakoni ve sborech a někdy jim patřily úkoly dnes pro mladé bohoslovce těžko představitelné. V letech 1943 – 1944 působil tehdy mladičký Jiří Staněk v Javorníku nad Veličkou, kde se zapojil na hranici Slovenského štátu, dle svědectví zemřelého právníka Vladimíra Ptáčka, do odbojové činnosti. Bratr Jiří Staněk tam založil během své činnosti kazatelskou stanici na Suchově, a to 29. 5. 1944, kdy kázal za účasti asi šedesáti přítomných Dr. Viktor Hájek, senior Brněnského seniorátu, do jehož společenství tehdy sbor patřil. Později Staněk navštěvoval působistiťe mládí, ale slavnosti konané 50 roků přesně na den od založení stanice se nemohl zúčastnit. Poslal pozdrav a věnoval sboru sepsané vzpomínky na válečné období ve sboru. Slavnost se konala za nečekaně velké účasti v tamním kulturním domě, kázal senior Jaroslav Voda. Podle knihy Církev v proměnách času (1. a 2.díl) se po datu a místu narození br. faráře objevuje až rok 1950 (oba díly mají řadu nedostat-

ků). Do roku 1950 dostudoval, a asi absolvoval vojenskou službu. Od 1. ledna 1950 nastoupil na své prvé vikářské místo v pohraničním Brun-tále a už od 1.10. 1957 začíná svou duchovenskou dráhu v jednom z nejtypičtějších přestupových sborů v Silůvkách u Brna; starší členové sboru na něj stále vzpomínají. Na konci ruku 1961 ztratil státní souhlas k vykonávání služby (mnozí jistě ještě vědí, co to znamenalo). Br. Jiří Staněk zůstal na faře v Silůvkách, za půl roku mohl ve sboru pracovat jako ordinovaný presbyter a na živo-bytí jeho početné rodině sloužilo občanské zaměstnání až do 31.8.1966. Toto může sloužit jako model (samozřejmě ne pro všechny), když se dnes hovoří o nepříliš jisté finanční budoucnosti rodin kazatelů. Odtud bratr vikář odešel do tradičního sboru v Prusinovicích, kde za jeho služby byla provedena důkladná oprava kostela včetně jeho výmalby a úpravy apsidy. Řešení navrhl zkušený výtvarník bratr farář Jiří Zej-fart. Od 1. září 1972 se stal farářem neklidného sboru v Chomutově, kde odešla už před jeho nástupem řada členů do letničních společenství, a tak trpělivě konsolidoval sbor; vydržel tam přes devět roků. 15. dubna 1981 nastoupil svou službu opět v tradičním sboru v Horních Vilémovicích, neovlivněném letnič-

ními zápasy. To bylo jeho poslední místo. Od 1. října 1987 se stal kazatelem důchodcem, bydlel v Brně-Králově Poli. Ale nezhálel, pomáhal ve sborech, my Žideničtí si zvláště pamatujeme jeho pomoc při neobsazení i jindy. Jistě, setkával se pro svou činnost také s nepochopením úřadů a snad i kolegů, to muselo stihnout téměř každého aktivního kazatele. V posledních letech špatně viděl, až se stal úplně nevidomým. Děkujeme Pánu Bohu za dlouhý život zeměleho, i když nebyl bez mráčeků jak zdravotně, tak ve společenství v církvi. Bude chybět nám a hlavně jeho synům a dcerám. Manželka jej již před několika roky přešla na věčnost. Pohřební pobožnost se konala v pátek 12. dubna v Brně ve zcela zaplněném Blahoslavově domě za účasti pěti dětí, vnoučat, někdejších kolegů, přátel, členů sboru a církve. Při rozloučení vzpomenu br. faráře Jiřího Staňka emeritní farář Jaroslav Vítek, který nám osvěžil mnohé, co jsme třeba už pozapomněli nebo vůbec nevěděli. Pohřební kázání a závěrečná slova potěšení jsme vyslechli od farářky Alexandry Hause-rové. Pak jsme měli ještě možnost rozhovoru v Losově sále Blahosla-vova domu.

Jiří Novák

Z dopisů čtenářů

Dokončení ze str. 2
JSEM JEŠTĚ PROTESTANT?
Nad stránkami Evangelického týdeníku rád prožívám chvílky zamyšlení, uspokojení, sounáležitosti, či nadšení. Co však dělat s tím, když mne nad četbou přepadne zděšení, jak se mi to stalo s článkem "Stanovisko baptisty k exkluzivitě baptistů" v ET 10-11/2013, pod nímž je podepsaný pan ing. Jan Kvasnička. Udělal bych lépe, kdybych si své zděšení nechal pro sebe? Snad to redakce spravedlivě rozsoudí. Z médií se dovídáme, že české křesťanství se ocitlo ve zvláštní situaci, v jaké ještě nikdy nebylo. Dostalo nabídku rozdělit si obrovskou částku peněz - několik miliard korun. Údajně jako jakési odškodné. A nám křesťanům je z toho podivně. Je to dar od Pána Boha? Stále ještě se hlásíme k přesvědčení, že jsme potomci a dědicové učení protestantů minulých století. Ale jak to s tím naším děděním protestantismu opravdu je? Když protestant patnáctého, šestnáctého, sedmnáctého století uslyšel z kázání slovní vazbu "velká nevěstka", nikdo mu nemusel vysvětlovat, co to znamená. Protestantem byl proto, že se svou vírou upínal ke křesťanství, jaké bylo před čtvrtým stoletím, než se organizování církve ujal císař římské říše Konstantin Veliký. Ten se rozhodl, že církev mu pomůže vyřešit problémy, které má s vládnutím, a on se za to církvi přiměřeně odmění. Právě ta odměna se stala počátkem všeho toho jmění. Co potřebuje církev, se neptal, rozhodující bylo, že to potřebovala jeho vláda. Už v té době se ozývaly hlasy, že stav, kdy je církev donucena pomáhat vládci vládnout, se podobá znásilnění a pokud je to stav trvalý, je to podobné cizoložství. A pokud znásilněná církev ve svém stavu, pro odměny, které tím získala, nalezne dokonce zalíbení, je to nevěstčí zalíbení. Přestává být nevěstou

Kristovou, je nevěstkou vládce, chráněna jeho zákony. Nu co, peníze prý nesmrdí, řekl jeden náš pan president a pisatel „Stanoviska“, na které reaguji, se stydí za každého, kdo je na sebe tak namyšlený, že si troufá nemyslet totéž co on. Zkuste to, přivoňte si k nim, řekl římský císař Dioklecian, když zdanil používání římských záchodků. A krása svatopetrského domu v Římě se nevytratí, když se dozvíme, že jeho stavbu financovaly římské nevěstince. Kdo by dnes na to myslel! Přece nám nezkaží naši tak dobrou vůli jedna jediná zapadlá větička z pentateuchu: "nevneseš mzdu nevěstky do domu Hospodinova" (Dt 23,18). Jen nějaký povýšenec by se tím nechal poplést, mluví pisatel. Můj duchovní učitel mi zanechal nezapomenutelné dědictví, poučení, radu, která se mi mnohokrát osvědčila a osvědčí se každému. Řekl mi, že "devadesátiprocentní pravda je stoprocentní lež". Jak vypadá taková devadesátiprocentní pravda? Ježíš na vrcholu chrámu a ďábel ho vyzývá: "No tak se nám předveď, ať vidíme, co opravdu jsi, skoč dolů. Je přece psáno, že anděl tě zachrání, aby se ti nic nestalo" (Mt 4,5,6). Už na první pohled ďábel říká pravdu, a to

dokonce pravdu Písma. Ale devadesátiprocentní. A takovými pravdami se hemží nejen onen inkriminovaný článek, ale vlastně celá ta debata o církevních restitucích. Pokud si to připustíme. Nakonec tady vyvstává otázka, která sluší být položena: "Budou mít důvod ty statisíce prostých, mně podobných křesťanů, své zbohatené církve milovat víc než dnes? Stanou se církve svým obohacením milovanihodnějšími? Zkusím si také zaprotokovat, ale bez fantazírování. Loni se církve dověděly ze sčítání lidu, že se za jejich stoupence pokládá o 20 % méně občanů než před deseti lety. Pokud restituce církevního majetku proběhne jak je naplánováno, a já věřím, že bez ohledu na tento dopis tomu tak bude, potom v příštím sčítání lidu za deset let se k církvím přihlásí pod vlivem této restituce zase nejméně o dalších 20 % občanů méně. Ale církve budou bohatší. Protože mi je skoro 90 let, nevím, jestli se toho dožiji, abych si to ověřil. Jsem ještě protestant?

Miroslav Šlechta, Pardubice
redakčně upraveno a zkráceno

Příspěvek, vůči němuž se oba milí bratři ohrazují, nebyl otištěn zcela bezdůvodně.

Inzerce

SAMOSTATNÝ ZACHOVALÝ DŮCHODCE, nekuř. abstin. hledá hodnou přítelkyni - seniorku plnoštíhlou kol. 67/160 klid. zajišť. dom. typu a s vlast. zázemím. Příroda, knihy, Pha a Čechy. Zn: Pohoda
č. 10
STARÁ PANÍ Z PRAHY s malým psíkem hledá dlouhodobější letní pronájem. Tel: 720 178 030.
č. 11
NOEMI - SEZNAMKA PRO KŘESŤANY Služba pro křesťany, kteří hledají svého životního partnera. Bližší informace a přihlášky: www.noemka.com, info@noemka.com, +420 777222877 Noemi, Na Mušce 1124, 534 01 Holice

č. 1

Pozvánky

EKOLOGICKÁ SEKCE ČESKÉ KŘESŤANSKÉ AKADEMIE ve spolupráci s občanskými sdruženími pořádá v sobotu 25. května 2013 v 15 h v pořadí již šestou Ekumenickou bohoslužbu za krajinu na Sedleckých skalách. Kázáním poslouží evangelický farář Jan Kowalczyk. Úvodní slovo k besedě, která po bohoslužbě následuje, bude mít Pavel Štifter (biolog, místostarosta města Benátek nad Jizerou) na téma Život v městské krajině – hledání společného řešení; doplní je informací o sdružení A Rocha - Křesťané v ochraně přírody). Více informací najdete v rubrice "akce" na www.drahan.chabry.cz

Ve stejném čísle jsem totiž referoval o konferenci k „Restitučně odlukovému zákonu“, kde jsem také podával zprávu o vystoupení představitele Bratrské jednoty baptistů, který zmínil, že i když se tato církev vzdala účasti na majetkovém vyrovnání, ozývají se uvnitř této církve opačné hlasy a že diskuse o probíraném tématu vlastně ještě není zcela uzavřena. Byť si nedokážeme představit, jak by to vyslovené stanovisko mohlo být zvráceno. Ale to není naše starost a ani nechceme být soudci – jen můžeme referovat o protichůdných stanoviscích k této nesnadné otázce. Asi na ni nebude nikdy nalezena definitivní a jediné správná odpověď. Ale všechny hlasy, byť by vycházely z hlubokého osobního – a tím i zaujatého přesvědčení, by měly zaznívat smířlivěji a u vědomí, že je nám zatěžko prohlédnout všechny podrobnosti a úskalí této skutečnosti.

Dodatek - V sobotu 20. 4. 2013 delegáti sjezdu Bratrské jednoty baptistů, který se sešel v Chebu, potvrdili ještě přesvědčivěji svými hlasy dřívější rozhodnutí, že se tato církev nepřipojí ke smlouvě se státem o finančním odškodnění. Je tím vyjadřovaná snaha zachovat zásady svobodné, tzn. na státu nezávislé církve. Také mnozí členové této církve uznávají, že za minulého režimu jim nebyly způsobeny větší majetkové škody.

Bohumil Kejř

Bohoslužby

SENIORÁT LIBERECKÝ

Českokrabská církev evangelická

ČESKÁ LÍPA – Ne 9 h
Chelčického 1012, f. Tomáš Mencl

JABLONEC NAD NISOU – Ne 9.30 h
Pod Baštou 10, f. Tomáš Matějovský

JILEMNICE – Ne 10 h
Jungmannova 268, f. Jakub Hála

KŘÍŽLICE – Ne 9 h
Křížlice č. 127, Jilemnice, f. Jiří Weinfurter

LIBEREC – Ne 9 h
Masarykova 454/22, f. Filip Susa

LIBŠTÁT – Ne 9 h
Libštát č. 83, f. Blahoslav Matějka

NOVÉ MĚSTO POD SMRKEM – Ne 10 h
Blahoslavova 325, f. Adam Balcar

RUMBURK – Ne 10.30 h, c. 15 h pro rodiny s dětmi
Krásnolipská 540/22, f. Filip Šimonovský, f. Constance Šimonovská

VARNSDORF – Ne 8.45 h
Tyršova 1246/7, f. Filip Šimonovský

Ochranovský seniorát
JABLONEC NAD NISOU - Ne 9.30 h
Máchova 766/29, f. Dagmar Oupická

Církev bratrská

LIBEREC – Ne 10 h
Puchmajerova 359/4, k. Pavel Urban

JABLONEC NAD NISOU – Ne 9.30 h
Smetanova 29, k. Patrik Horváth

JILEMNICE – Ne 9 h
Valdštejská 267

NOVÉ MĚSTO POD SMRKEM – Ne 10 h
Havlíčková 787

Bratrská jednota baptistů

BRNIŠTĚ – Ne 14 h
OÁZA Brniště 13, k. Miloš Matys, k. Martina Matysová

CVIKOV – Ne 9.30 h
Československé armády, k. Karel Kuc

JABLONEC NAD NISOU – Ne 9.30 h
Máchova 39b

LIBEREC – Ne 10 h
Malé nám. 295/7, k. Blahoslav Fajmon

RUMBURK - SV. HELENA – Ne 10 h
Sv. Elena 156, k. Václav Peh

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Redaktor: Bohumil Kejř
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevýžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Česká pošta, s.p.
bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk:
Česká pošta oddělení periodického tisku
Olšanská 9 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X

Sbor ČCE v Náchodě – Šonově srdečně zve na tradiční

Misijní slavnost v Šonově u Náchoda

neděle **9. 6. 2013**

10 hodin – bohoslužby s Večeří Páně
13 hodin – přednáška br. f. Zvonka Šorma
v 15 hodin otevřeme ŽALMÚZIE

Žalmúzie je malá knížečka, kde vedle sebe stojí nově přebásněné žalmy pro nový evangelický zpěvník, poezie inspirovaná žalmy a fotografie zachycující podivuhodné výtvarné motivy na obyčejných žaluziích visících v oknech – jemnou, snadno přehlédnutelnou krásu. To vše – žalmy, múzy, žaluzie – daly těhle knížečce název – **Žalmúzie**. Podíleli se na ní dva přátelé – Jiří Pejla a Pavel Falátek.